

kunnet søge sin Retfærdiggjørelse i en forbigaaende Nødvendighed, og at det paa ingen Måade kan ønskes, at det skulde gaae over som en blivende Praxis i den kommende Administration. Jeg troer, at den Grundtanke, der har foreligget fra Indenrigsministeriets Side allerede i den første Skrivelse, hvorved Sagen blev sat i Bevægelse, og, som det af Udkastet vil sees, ogsaa deri er fastholdt, er sund og god, at nemlig den egentlige Forvaltning skal være hos Magistraten. Naar det desuagtet i Udkastets § 10 er forbeholdt ganske undtagelsesviis at kunne nedsette extraordinære Bestyrelsescommissjoner — det maa vel erindres, at det har ikke den allermindeste Anvendelse paa combinerede Commissjoner til at forberede visse Lovgivningsfager og afgive Betænkning over Sligt — da er dette der vistnok meent kun at skulle skee aldeles undtagelsesviis, og Udvalget har ikke dristet sig til at fraraade en saadan Bestemmelse, da det ganske vist lod sig tænke, at de Kræfter, der i en vis Branche ere fuldkomment tilstrækkelige til at fyldestgjøre Administrationens daglige Behov, kunne trænge til Supplenter ved visse extraordinære Leiligheder, at altsaa f. Ex. den Branche, der fuldkommen er istand til at bestyre Belysningsvæsenet, maaskee ikke har Kræfter nok til at indføre en heel Reform i Belysningsvæsenet. Man har altsaa troet at burde paa det Bestemteste fastholde, at Sligt kun bør skee undtagelsesviis i bestemte Tilfælde og være af en forbigaaende Natur. Derimod er der vist Intet at erindre imod, at Initiativet til en saadan Foranstaltning ligesaa godt kan udgaae fra Borgerrepræsentantskabet, som fra Magistraten, og Ændrings-

forslaget gaaer derfor ud paa, at Saabant kun skal skee „undtagelsesviis,“ og at ombytte Ordene „paa Magistratens Andragende“ med de Ord: „naar det (Borgerrepræsentantskabet) derom med Magistraten er enigt.“ — Ved § 11 er foreslaaet, at Ordene „en Fattigdirecteur“ udgaae af de Embedsmænd, der skulle vælges af Borgerrepræsentantskabet og stadfæstes af Hs. Majst. Kongen. Motiverne dertil har jeg allerede leilighedsviis nævnt, idet man nemlig troede, at Fattigdirecteuren ikke saaledes som de øvrige Embedsmænd, der her ere nævnte, har en saadan selvstændig Stilling, der medfører eiendommelige Forretninger paa hans eget Ansvar, at det kunde være hensigtsmæssigt at undtage ham fra den almindelige Regel, at den Medhjælp, Magistraten skal have til Forretningernes Udførelse, skal den staae sig selv. Jeg bemærker kun udtrykkelig, for at undgaae en Misforstaaelse, som jeg forudsæer, at Følgen af, at dette Ord udgaaer, ikke er, at man kan overdrage Fattigdirecteursforretningerne til 1 eller 2 Raadmænd, men at det er Magistraten og navnlig den Borgermester, der skal forestaae Fattigvæsenet under Magistraten, der vil have at beskikke de Medhjælpere, han vil komme til at trænge til i denne Henseende. — § 12 fastsætter, at Borgermester og Raadmænd udnævnes af Borgerrepræsentantskabet paa kgl. Approbation, at Udnævnelse skeer paa Livstid, og at de kunne afskediges af de Samme, der have udnævnt dem, altsaa Borgerrepræsentantskabet, dog at der behøves Kongens Samtykke. Jeg troer at kunne henholde mig til den udførlige Motivering i Udvalgets Betænkning.